

[Udenrigsministeren.]

tider sker noget ét sted og somme tider noget et andet sted, som man kan blive oprørt over. Jeg tror altså, det er vigtigt at kunne holde den balance. Og dermed, at vi, altså også uden på nogen måde at trække i land eller undlade at tage afstand fra den form — og det gælder nu mange steder i verden, hvor sådanne regimer kan have siddet længe — også har forståelse for det, når der trods alt og trods lange perioder under former, som vi måske ikke kan være tilfreds med, kommer visse bevægelser, visse åbninger og visse muligheder. Så må vores modstand og fordømmelse igennem mange, mange år af disse forhold ikke forhindre os i at være med til at forsøge, om nogle af disse bevægelser i virkeligheden snarere er åbninger, vel vidende hvor vanskeligt det kan være, ikke mindst på steder, hvor sådanne forhold har været meget længe, at komme videre og komme ud af det på en måde, som ikke er en eller anden katastrofal og overordentlig fjendtlig udvikling.

Dette er grunden til den form, jeg brugte i redegørelsen, det var altså ikke for at undervurdere og heller ikke for på nogen måde at tage afstand fra, at vi naturligvis, og det gør den nuværende regering som de foregående, må stå på den afstandtagen fra disse former og disse metoder overalt, hvor de kommer til udtryk.

Jeg blev specielt i den forbindelse spurgt om forholdet til Chile og spørgsmålet om moratorieordningen, og jeg blev spurgt specielt, om regeringen ville bringe de politiske synspunkter ind i Paris-klub-drøftelserne om dette, og til det må jeg svare, at det kan regeringen ikke, fordi de politiske spørgsmål ikke inddrages i disse forhandlinger, som alene drejer sig om kreditorinteresser. Gruppen er altså ikke det rette forum, men jeg vil gerne tilføje, at i sin holdning til det militære styre, der kom til magten ved kuppet i september sidste år, står regeringen helt på linje med sin forgænger og tager klart afstand fra den chilenske militærjuntas krænkelser af fundamentale friheds- og menneskerettigheder. Jeg er her helt i overensstemmelse med det svar, der også er givet engang tidligere her i landet og her i folketinget.

Flere ordførere og talere har været inde på sikkerhedskonferencen, Hr. K. B. An-

dersen spurgte, om jeg kunne sige noget mere om det, og jeg erkender, at det var et meget kort afsnit. Hr. Stinus og hr. Knud Jespersen har også været inde på nogle af disse forhold, og jeg vil gerne sige, at jeg indrømmer, at mit indlæg ikke var særlig detaljeret, men det skyldes i nogen grad det, jeg også sagde, at man er midt i redaktionen af en række tekster om disse spørgsmål, som behandles i de forskellige kommissioner og underkommissioner. Vi har altså kun brudstykker af det, men jeg vil gerne fremdrage nogle elementer, som jeg tror kan være af interesse.

I den første komité, den, der behandler de principper, som gælder i forholdet mellem stater, har drøftelserne navnlig været koncentreret om princippet om grænsernes ukrænkelighed. Dér er det naturligvis sådan, at alle er enige om, at grænser ikke kan ændres gennem magtanvendelse, men det, drøftelsen drejer sig om, er, at man fra vestlig side gerne vil finde formuleringer, som holder åbent for, at der kan ske grænseændringer ad fredelig vej, og dette har man hidtil fra østlig side modsat sig. Og det er selvfølgelig et ret centralt punkt i den forstand, at hvis denne sikkerhedskonference skal ende med andet end en konfirmation af status quo, så er det et af de steder, hvor der er mulighed for at konstatere, at det ikke alene er det.

I den anden komité beskæftiger man sig med økonomisk samarbejde. Her er der gjort nogle fremskridt, og det er også et stort område. Det, der her i særlig grad har givet anledning til problemer, er spørgsmålet om mestbegunstigelsesbehandling. Dér ligger det sådan, at det næsten er et strukturproblem, for der kan godt være en vilje til at gå ind i en ordning af mestbegunstigelsesbehandling, men det er ganske overordentlig vanskeligt at finde ud af, hvordan man skal få dette på plads på grund af deltagerlandenes meget forskellige økonomiske og sociale systemer.

Den tredje komité, og det var den, jeg sagde mest om i selve redegørelsen, er den, der beskæftiger sig med kontakter mellem mennesker og informationsspredning, og det er altså også det punkt, vi fra dansk side har ofret særlig opmærksomhed på. Der er opnået nogle resultater, men der er stadig en række uløste spørgsmål. Fra vor side set